

## VIII. TANULMÁNY

### AZ ÍTÉLET NAPJA

AZ ÍTÉLET NAPJÁRÓL ALKOTOTT ÁLTALÁNOS VÉLEMÉNY – SZENTÍRÁSSZERŰ AZ? – AZ ÍTÉLET ÉS A NAP KIFEJEZÉSEK MEGHATÁROZÁSA – A SZENTÍRÁSBAN EMLÍTETT, NÉHÁNY ÍTÉLETNAP – AZ ELSŐ ÍTÉLET NAP ÉS ANNAK EREDMÉNYEI – EGY MÁSIK MEGHATÁROZOTT NAP – A BÍRÓ – AZ ELJÖVENDŐ ÍTÉLET JELLEGE – AZ ELSŐ ÉS A MÁSODIK ÍTÉLET KÖZÖTTI HASONLÓSÁG ÉS KÜLÖNBSÉG – A VILÁG JELENLEGI FELELŐSSÉGE VONHATÓSÁGA – KÉT KÖZBEIKTATÓDOTT ÍTÉLET ÉS AZOKNAK CÉLJA – NAGYON ELTÉRŐ MEGÁLLAPÍTÁSOK A JÖVENDŐ ÍTÉLETRŐL – HOGYAN LÁTTÁK EZT A PRÓFÉTÁK ÉS AZ APOSTOLOK

„ISTEN... rendelt egy napot, melyen megítéli majd a föld kerekességét igazságban egy férfiú által, akit arra rendelt,” – az igaz Jézus Krisztus *által*, „mert az Atya nem ítél senkit, hanem az ítéletet egészen a Fiúnak adta.” Cselekedetek 17: 30, 31; 1 János 2: 1; János 5: 22

Többszörre egy nagyon homályos és bizonytalan fogalmat alkotnak az Ítélet Napról. Az általános vélemény szerint Krisztus eljön a földre, helyet foglal egy nagy, fehér trónon, és előhívja rendre a szenteket és a bűnösöket; felvonultatja őket Maga előtt, hogy elítéltesse őket, nagy elemi csapások – földrengések, sírok kitárulása, sziklák hasadása és hegyek omlása közepette. E *vélemény szerint* a rettegő bűnösök az örök gyötrelmek mélységéből lesznek előhozva csak azért, hogy meghallják bűneik felsorolását, és ismét visszatérjenek az örök és kíméletlen kárhozatra; a szentek a mennyekből lesznek előhozva, hogy tanúi legyenek az elítéltek gyötrelmének és kétségbeesésének, hogy ismét meghallják az ő ügyükről szóló határozatot és visszatérjenek. Az uralkodó elmélet szerint mindenki a halálakor megkapja a büntetését, vagy a jutalmát; és ez az ítélet, amit szokás szerint, megkülönböztetés végett

általános ítéletnek neveznek, csupán egy felemlítése az előző ítéletnek, de semmi elképzelhető célja nincs, mivel azt állítják, hogy a végső és változtathatatlan határozat a halálkor adatik.

Milliárdok ítéletének ezen óriási munkájára kijelölt, teljes idő, feltételezés szerint, egy huszonnégy órás nap. Egy Brooklyn-i gyülekezetnek nemrég tartott szónoklat kifejezte az általános véleményt e témában. Arra szánták, hogy részletesen leírja az Ítéletnap munkáját, úgy mutatván be azt, mint ami egyetlen szószerinti nap alatt lesz elvégezve.

Ez egy nagyon éretlen felfogás és teljesen nélkülözi az ihletett Igével való összhangot. Urunknak a juhokról és kecskékről szóló példázatát túlságosan szó szerint értelmezve jutottak erre (Máté 25: 31-46). Ez azt szemlélteti, hogy mennyire képtelenség szószerinti értelmezést erőltetni egy képletes nyelvezetre. Egy példázat soha sem pontos kijelentés, hanem egy igazságnak olyasmi által való szemléltetése, ami sok vonatkozásban hasonlósággal bír vele. Ha ez a példázat az ítélet lefolytatásának módjáról betű szerint szólna, akkor szószerinti juhokra és kecskékre lenne érvényes, éppen ahogy olvassuk, és egyáltalán nem az emberiségre. Tekintsünk meg most egy sokkal inkább Szentírás szerinti és sokkal ésszerűbb nézetet a nagy Ítélet Nap munkájáról és eredményéről, amelyet Isten jelölt ki, amelynek ésszerű és bibliai következtetéseivel összhangban kell legyen minden példázat és jelkép és összhangban is van.

Az **ítélet** kifejezés többet jelent, mint egy egyszerű döntéshozatal. Magában foglalja a próbát és a próba alapján hozott határozatot is. Ez nem csak az angol /és a magyar – *f.m.*/ ítélet szóra érvényes, hanem a görög szóra is, melyből fordítottat.

A **nap** kifejezés, bibliai és általános használatban egyaránt, habár legtöbbször egy huszonnégy órás időszak jelölésére használják, valójában bármilyen meghatározott, vagy jellegzetes időszakot kifejez. Például, így beszélünk a Noé napjáról, Luther napjáról, Washington napjáról, és így nevezi a

Biblia a teremtés teljes idejét napnak, amint olvassuk: „a nap, amikor az ÚR Isten a földet és az eget megalkotta” (1 Mózes 2: 4 – *SZIT*) – egy hosszú, meghatározott időszak. Majd egy negyven éves, „pusztai kísértés napjáról” olvasunk (Zsidók 3: 8, 9); az „üdvösség napjáról” (2 Korintus 6: 2); szintúgy a „bosszú napjáról”, a „harag napjáról”, a „szorongattatás napjáról”, – *mely* kifejezés a Zsidó korszakot lezáró negyven éves időszakra, valamint az Evangéliumi korszak végén a nyomorúságnak egy hasonló időszakára vonatkozik. Továbbá olvasunk a „Krisztus napjáról, az „ítélet napjáról”, és „az Ő napjáról”, ezek *arra* a Millenniumi korszakra alkalmazható kifejezések, amelyben a Messiás uralkodni, és ítélkezni fog a világ fölött igazságban, próbatételt és ítéletet is hozva. Arról az időszakról meg van írva: Megítéli a világot igazságban és az Ő napján megmutatja majd a boldog és egyetlen Hatalmasság, a királyok Királya és uraknak Ura. (Cselekedetek 17: 31; 1 Timóteus 6: 15) Meghaladja elképzelésünket az, hogy miért feltételeznék némelyek ezen ítéletnapról, hogy csak tizenkét, vagy huszonnégy órás lenne, habár más, hasonló esetekben elismerik a **nap** szó tágabb értelmét, hacsak nem azt feltételezzük, hogy megfelelő bizonyíték, vagy vizsgálat hiányában a hagyomány befolyásolja őket.

Akik a Bibliának egy teljes konkordanciájában gondosan utánanéznék az Ítélet Napjára vonatkozó utalásoknak, és megfigyelik a munka jellegét és terjedelmét, mely meg kell valósuljon abban az időszakban, hamar felismerik az általános nézet képtelenségét és azt, hogy a **nap** kifejezésnek egy tágabb értelmet szükséges adni.

Míg a Biblia az ítéletnek, vagy megpróbáltatásnak egy, még a jövőben lévő, nagy napjáról beszél, és kimutatja, hogy az emberiség tömegeinek teljes megpróbáltatása és végső ítélete azon a napon lesz, ugyanakkor azt is mutatja, hogy még voltak más ítéletnapok, melyeken bizonyos, választott **osztályok** voltak próbatétel alatt.

Az első nagy ítélet [próba és ítélethozatal] a kezdetben volt, Édenben, amikor az egész emberiséget a feje, Ádám, képviselte, Isten előtt állva megpróbáltatás végett. Annak a próbának eredménye volt azon ítélet, hogy bűnös, engedetlen, méltatlan az életre; és a kimért büntetés a halál volt – „haldokolva fogsz meghalni” (1 Mózes 2: 17 – szélj. *KJ – f.m.*). És így „Ádámban mindnyájan meghalnak”. Az Éden-i próbaidő volt a világ első ítéletnapja és a Bírónak (Jehovának) határozata azóta mindig végrehajtatott.

„Isten haragját **nyilatkoztatja ki** a mennyből minden gonoszság ellen”. Ez látható minden gyászmenetben; minden sír tanúskodik róla; minden, megtapasztalt szenvedésben és fájdalomban érezzük – mindezek az első próba és ítélethozatal eredményei – Istennek igazságos ítélete, miszerint méltatlanok vagyunk az életre és azokra az áldásokra, melyek eredetileg az embernek voltak biztosítva, amikor engedelmes volt és az Istennel hasonlatos. De az emberiség fel fog szabadulni annak az első próbának ítélete alól egy mindenkiért hozott áldozat által, amelyről a nagy Megváltó gondoskodik. Mindenki meg fog szabadulni a sírtól és a halálítélettől – a pusztulástól – amely e megváltásnak szempontjából már nem a szó teljes, örökérvényű értelmében vett halál, hanem inkább egy ideiglenes alvás; ugyanis a Millennium reggelén mindenkit fel fog ébreszteni az Életadó, Aki mindenkit megváltott. Eddig csak a Krisztusban hívó Egyház van bizonyos értelemben felmentve, vagyis „megszabadítva” ezen ítélet alól és az eredeti büntetéstől, de a szabadulásuk még nem **valóságos**, hanem csak hit által beszámított. „**Reménységben** tartattunk meg” csupán. A feltámadás reggeléig nem tapasztaljuk meg teljesen a valóságos szabadulásunkat (az Ádámban elszenvedett halálbüntetéstől, és amelytől a Krisztusba való felvétel által *lehet* megmenekülni); akkor megelégszünk felébredve a Megváltónk hasonlatosságában. De az a tény, hogy mi, akik Istennek a Krisztusban való, irgalmas tervének ismeretére jutottunk, „**megmenekedtünk** a világban [még] meglévő **pusztulástól**”, távolról sem jelenti azt, hogy

másoknak nincs semmi jövőndő reményük a szabadulásra, hanem éppen ennek ellenkezőjét bizonyítja, mert mi Isten teremtményeinek *mintegy* első zsengéje vagyunk. A mi szabadulásunk az Ádámban lévő halálból a Krisztusban lévő életre csak egy ízelítője annak, hogy bárki, aki akar, megszabadulhat majd a romlandóság (a halál) rabságától az élet szabadságára, amely mindazokat illeti meg, akiket Isten fiaiként fog elismerni. Mindazok, akik akarnak, megszabadulhatnak a halálból, életre *jutván*, függetlenül a természetüktől, amelyet Isten készített a lét különböző szintjein az Ő fiainak. Az Evangéliumi Korszak az a nap, amelyen az isteni természetre meghívottak élet, vagy halál próbája alatt állnak.

Isten, viszont, rendelt egy napot, melyen megítéli a világot. Hogyan lehet ez? Isten meggondolta magát? Arra a következtetésre jutott, hogy az első ember próbatételével kapcsolatos döntése és az általános ítélet igazságtalan volt? Nem; ha így lenne, nem lehetne nekünk egy jobb biztosítékunk arra, hogy a jövőben egy igazságosabb ítélet születne, mint a múltban. Nem *az történt*, hogy Isten igazságtalannak tartja az első ítéletében hozott döntést, hanem az, hogy Ő az első ítélet büntetéséből való **megváltásról** gondoskodott avégett, hogy egy másik ítéletet (próbát) nyújthasson, sokkal kedvezőbb körülmények között az egész emberi fajnak – akkor már mind rendelkezni fognak a bűn és eredményeinek tapasztalatával. Isten egy jottányit sem változtatott eredeti szándékán, amelyet a világ kezdete előtt kialakított. Világosan értesít bennünket, hogy Ő nem változik, és hogy semmiképpen sem menti fel a bűnösöket. Ő követelni fogja a teljes büntetést, melyet igazságosan kijelentett. És a teljes büntetést biztosította a Megváltó, vagy Helyettes, Akiről éppen Isten gondoskodott – Jézus Krisztus, Aki, „Isten kegyelméből mindenkiért megízlelte a halált”. Urunk, saját életével szerezhén váltságdíjat az Ádám nemzetségéért, jogosan nyújthat egy új lehetőséget az életre. Az Egyház számára ez a kínálat az Áldozati Szövetség alatt van (Zsoltár

50: 5; Róma 12: 1); a világ számára az Új Szövetség alatt lesz. (Róma 14: 9; Zsidók 10: 16; Jeremiás 31: 31)

Továbbá arról értesülünk, hogy amikor Isten ezt az egyéni próbát adja a világnak, a Krisztus alatt, mint Bíró alatt, Akit azért magasztal így fel Jehova, mert engedelmes volt egészen a halálig, a mi megváltásunkra. Isten felettébb felmagasztalta Őt, egészen az isteni természetre, azért hogy Fejedelem és Megtartó lehessen (Cselekedetek 5: 31), hogy képes legyen visszahozni a halálból, és megítélni mindazokat, akiket saját drága vérére váltott meg. Isten a teljes ítéletet a Fiúnak adta át és teljes hatalmat adott Neki mennyen és földön. (János 5: 22)

Tehát, a felettébb felmagasztalt és megdicsőített Krisztus, Aki úgy szerette a világot, hogy a saját életét adta váltságdíjként érte, lesz Bírója a világnak a megígért, jövőendő próbáján. Maga Jehova rendelte Őt arra a tisztségre, és éppen abból a célból. Mivel ezekről biztosítanak a Szentírás világos kijelentései, nincs mitől félni, hanem ellenkezőleg, mindenkinek nagy öröme ad okot az Ítélet Napjának várásában. A Bíró jelleme elegendő biztosíték arra, hogy az ítélet igazságos és irgalmas legyen, és megfelelő módon figyelembe lesz véve mindenkinek gyengesége, míg a készségesek és engedelmesek vissza lesznek vezetve az Édenben elveszett, eredeti tökéletességre.

A régi időkben egy bíró igazságot szolgáltatott és az elnyomottakat felszabadította. Például, figyeljük meg, hogy az Úr ellen elkövetett törvénytelenések miatt az ellenségeik elnyomták őket, és ez alól időről-időre fel voltak szabadítva és megáldattak az által, hogy az Úr nekik bírót támasztott. Ekképpen olvassuk: „Jehovához kiáltottak segítségért Izrael fiai, és Jehova **szabadítót** támasztott *Izrael fiainak, hogy megszabadítsa őket*: Otniél. Jehova Szellemé szállt rá, és **ítélte** Izraelt. Hadba vonult... és kemény kézzel bánt el *Mezopotámia királyával*... Azután nyugalom volt az országban negyven esztendeig.” (Bírák 3: 9-11) Ekképpen, habár a világ régóta az ellenségnek,

Sátánnak, hatalma és elnyomása alatt volt, mégis Aki saját drága vérével fizetett mindenkinek bűnéért, hamarosan felveszi nagy hatalmát és uralkodni fog. Ő **felszabadítja**, és **ítélni** fogja azokat, akiket annyira szeretett, hogy megváltotta őket.

Evvel a következtetéssel egyezik **minden** prófétai kinyilatkoztatás, ahogy meg van írva: „Igazságban ítéli meg a földkerekséget, és méltányosan a népeket.” (Zsoltár 98: 9)

Ez az eljövendő ítélet ugyanazon elveken fog alapulni, mint az első. Az engedelmességnek ugyanazon törvénye lesz adva, ugyanazzal a jutalommal, az étellel, és ugyanazzal a büntetéssel, a halállal. Ahogy az első próbának volt egy kezdete, folyamata, és egy ítélelhozatalban tetőződött, így lesz a második is; és az ítélelhozatal az igazaknak élet lesz és halál a gonoszoknak. A második próba sokkal kedvezőbb lesz az elsőnél, az első eredményéből szerzett tapasztalat miatt. Eltérően az első próbától, a második olyan lesz, amelyben minden ember magáért állja ki a próbát és nem másért. Senki sem fog az Ádám bűnéért, vagy az örökölt tökéletlenség miatt meghalni. Nem mondják többé, „az apák ették meg az egrest és a fiak foga vásott el tőle, hanem **minden embernek a saját foga vásik el, ha egrest eszik**”. „Amely lélek vétkezik, annak kell meghalni!” (Jeremiás 31: 29, 30; Ezékiel 18: 4) Akkor igaz lesz a világra nézve az, ami most az Egyházra nézve igaz, hogy nem aszerint lesz megítélve egy ember, amije nincs, hanem aszerint amije van. (2 Korintus 8: 12) A Krisztus uralma alatt az emberiség fokozatosan oktatta, kiképezte és fegyelmezte lesz, míg eléri a tökéletességet. Amikor, pedig, elérték a tökéletességet, akkor lesz megkövetelve az Istennel való tökéletes összhang és akkor bárki, aki nem felel meg a tökéletes engedelmességnek, kivágattatik, az életre méltatlannak ítélve. Az a bűn, ami az emberiségre Ádám által halált hozott, egyszerűen egy engedetlen tett volt, de avval a tettel elesett a tökéletességétől. Istennek joga volt

tökéletes engedelmességet elvárni tőle, mert ő tökéletesnek volt teremtvé; és ugyanazt fogja elvárni minden embertől, amikor a helyreállításuk munkája el lesz végezve. Senkinek sem adatik örök élet, aki akkor a legkisebb mértékben is eltér a tökéletességtől. Akkor a tökéletességtől való eltérés a teljes világosság és a tökéletes képesség elleni szándékos bűnnek fog megfelelni.

Aki szándékosan vétkezik a teljes világosság és képesség ellen, a második halállal fog elveszni. Ha valaki a megpróbáltatásnak azon korszakában, annak teljes világossága ragyogásában, elutasítja a felkínált kegyelmet és semmit sem fog haladni a tökéletesség felé száz éven át, életre méltatlannak fog számíttatni és „kivágattatik”, habár száz esztendőskorában viszonylag gyermeknek fog számítani. Ekképpen van megírva arról a napról: „Mert a legfiatalabb is százéves korában hal meg, és aki nem ér meg száz évet, átkozottnak számít.” (Ézsaiás 65: 20 – MBT) Ekképpen mindenkinek legalább száz éves próbaideje kell legyen; és ha nem lesznek annyira megátalkodottak, hogy semmi haladást se tegyenek, akkor a megpróbáltatásaik folytatódni fognak a Krisztusnak teljes napján keresztül, a tetőfokot csak a napnak végén érik el.

A világ eljövendő ítéletének végét világosan bemutatja a juhok és a kecskék példázata (Máté 25: 31-46), a Jelenések 20: 15; 21: 8, és az 1 Korintus 15: 25. Ezek és más igék mutatják, hogy a végén a két osztály teljesen el lesz választva egymástól – az engedelmesek és az engedetlenek – az Isten törvényének betűjével és szellemével összhangban lévők, és akik nem lesznek azzal összhangban. *Az előbbiek* belépnek az örök életbe, a többiek vissza lesznek küldve a halálba, a kimúlásba („második halálba”), az első ítéletnek ugyanabba a büntetésbe, amelyből megszabadultnak voltak számítva Krisztus által, Aki elnyerte azt a jogot, hogy megszabadítsa őket – *saját* halála által kifizetve váltságdíjukat. Ez nekik a második halál lesz. Értük nem adatik több megváltás és nem lesz többé számukra

szabadulás, vagy feltámadás, lévén bűnük a teljes világosság és lehetőség elleni, szándékos és egyéni bűn a legkedvezőbb, egyéni megpróbáltatás alatt.

Nem szeretnénk, ha úgy értenének bennünket, hogy a világ jelenlegi felelősségét figyelmen kívül hagyjuk, azon felelősséget, amellyel minden ember rendelkezik annak a világosságnak függvényében, amiben részesült, akár több, vagy kevesebb, akár a természetből eredő, akár a kinyilatkoztatásból fakadó világosság legyen az. „Mindenen rajta tartja szemét az ÚR, a gonoszakat és a jókat egyaránt figyeli.” „Mert Isten megítél minden tettet, minden titkolt dolgot, akár jó, akár rossz az.” (Példabeszédek. 15: 3; Prédikátor 12: 16 – MBT) A jelenlegi jó és rossz cselekedetek egy **igazságos** jutalmat nyernek akár most, akár a jövőben. „Némely ember bűnei nyilvánvalók, és előtte mennek az ítéletre; másokat viszont követnek.” (1 Timoteus 5: 24) Isten kegyelt „kicsiny nyáján” kívül senki sem rendelkezik elegendő világossággal ahhoz, hogy a végső büntetést, a második halált, vonhassa magára. Mi most csak a világ jelenlegi felelősségre vonatosságának kérdését tárgyaljuk, a részleteket egy későbbi vizsgálatra hagyva.

Az első és a második ítéletnapot körülbelül hatezer év választja el egymástól; e hosszú időszak alatt Isten két különleges osztályt választott magának az emberek közül; és különösen próbára tette, fegyelmezte és oktatta őket, hogy az Ő megtisztelt eszközei legyenek a világ ítéletének időszakában, vagyis napján.

E két osztályt nevezi Pál (Zsidók 3: 5, 6) a fiak házának, illetőleg a szolgák házának, az elsőt a Keresztyén *korszak* alatt kipróbált és hűségeseknek talált győzedelmesek alkotják, az utóbbit a Keresztyén *korszak* előtti hűséges győzedelmesek alkotják. E különleges kiválasztások semmi esetre sem keresztezik az emberiségnek ígért ítéletet, vagy megpróbálást az Evangéliumi Diszpenzáció utáni korszakban. Akik e két különleges osztály közül bármelyikben eredményesen kiállják a próbát, nem jönnek az ítéletre a világgal együtt, hanem a

jutalmuk birtokába lépnek, amikor a világ ítéletre jön. Ők a világ megáldásában Isten megbízottai lesznek – szükséges felkészítést és oktatást nyújtván a világnak az ő végső megpróbáltatására és ítéletére. „Nem tudjátok, hogy a szentek a világot ítélik meg?” (1 Korintus 6: 2)

Ezek a különleges módon kiválasztott osztályok úgy, mint az emberiség többi része, egykor az Ádámí ítélet alatt voltak, de hit által Krisztus halálából *származó előnyökből* részesültek. Miután először is, Isten ígéreteiben való hit által megigazultak, majd eleget téve a meghívásukhoz kapcsolódó feltételeknek, érdemeseknek számíttatnak arra a méltóságos és tekintélyes hivatalra való, nagy felmagasztalásra.

Mind e két osztálynak megpróbáltatása vagy ítélete sokkal szigorúbb volt, mint amilyen a világ próbája lesz az ő ítélete napján, mert ezek Sátánnak kellett ellenálljanak, e világ fejedelme minden fortélyának és csapdájának, míg a világ ítélete napján Krisztus fog uralkodni és Sátán meg lesz kötözve, hogy meg ne tévessze a nemzeteket. (Jelenések 20: 3) Ezek üldöztetést szenvedtek az igazságért, míg majd akkor az embereket jutalmazni fogják az igazságért, és csak az igazságtalanságért lesznek büntetve. Ezeknek útján nagy akadályok és csapdák voltak, melyek el lesznek távolítva, amikor a világ próbára lesz téve. De ha ennek a két különleges osztálynak próbája sokkal szigorúbb volt, mint amilyen a világ próbája lesz, a jutalmak is annak megfelelően nagyobbak.

A nagy csalónak, Sátánnak, megtévesztései alatt a világ és a névleges egyház is meg voltak fosztva az eljövendő, igazságos ítélet idejének áldott bizonyosságától. Ők tudják, hogy a Biblia egy eljövendő ítéletnapról beszél, de csak félelemmel és rémülettel tekintenek arra; és e félelem miatt számukra nincs annál kellemetlenebb hír, hogy az Úr napja közel van. Ők messzire tolják maguktól és még hallani sem akarnak róla, még akár említést sem. Fogalmuk sincs a világ számára fenntartott áldásokról, melyek annak a dicsőséges uralma alatt lesznek, Akit Isten rendelt arra, hogy igazságosan ítélje a világot. A

leginkább elvakító befolyások, amelyeket Sátán arra tervelt ki, hogy az emberek ne tudjanak az ítélet napjára vonatkozó igazságról, azok a tévelygések voltak, amelyek beszűrődtek a különböző szekták hitvallásaiba és énekes könyveibe. Sokan oda jutottak, hogy az Isten Igéjénél kiválóbb jelentőségűeknek tartották ezeket a tévelygéseket.

Mennyire másképpen beszélnek a próféták és az apostolok arról a megígért ítéletnapról! Figyeljük meg Dávidnak örömtől kitörő, prófétai kijelentését (1 Krónika 16: 31-34). Így szól:

„Örüljön az ég,  
Örvendjen a föld,  
És mondják el a népeknek, hogy uralkodik az ÚR!  
Zúgjon a tenger a benne levőkkel,  
Vigadjon a mező és minden, ami rajta van.  
Ujjongnak majd az erdő fái az ÚR előtt!  
Amikor ELJÖN, HOGY ÍTÉLKEZZÉK A FÖLDÖN.  
Adjatok hálát az Úrnak, mert jó,  
Mert örökké tart szeretete!” /lásd még: Zsoltár 96:11-13/

Ugyanerre a napra az apostol is rámutat, biztosítván bennünket arról, hogy egy dicsőséges és kíváncsú nap lesz, és hogy az egész teremtett világ együtt sóhajtozik és vajúdik – várván a nagy Bíró, hogy megszabadítsa, és hogy megáldja a világot csakúgy, mint hogy felemelje és megdicsőítse az Egyházat. (Róma. 8: 21, 22)

A világ számára eljövendő örökélet **próbájára és ítéletére** vonatkozó, János evangéliumában (5: 28, 29) *található*, értékes ígéret, a téves fordítása miatt egy félelmetes átokká változott. A görög szöveg szerint, akik a gonoszt művelték – akik nem rendelkeztek Isten jóváhagyásával, azok ítéletek, „verések” /Lukács 12: 47, 48 - MBT/, és fegyelmezések által fognak előjönni a feltámadására [a tökéletességre való felemelésre].

